

BİR KISSA BİN HİSSE
DOĞU'NUN EN GÜZEL HİKÂYELERİ

2. CİLT

AVFÎ

VakıfBank Kültür Yayınları: 0485
Klasik: 029

BİR KISSA BİN HİSSE
DOĞU’NUN EN GÜZEL HİKÂYELERİ
2. CİLT
AVFİ

Özgün adı
Cevâmi’ü’l-hikâyyât ve
levâmi’ü’r-rivâyât

Türkçesi
Elif Çeviker

Yayın Danışmanı
Ekrem Demirli

Proje Editörü
Ömer Uzunağaç

Kitap Editörleri
Turgay Şafak
Mehmet Arıkan

Kapak Görseli ve Sayfa Uygulama
Faruk Özcan

Son Okuma
Beyzanur Sarıçam

VakıfBank Kültür Yayınları
İnkılap Mahallesi
Dr. Adnan Büyükdenez Caddesi
No: 7/A1 – Kat 13
Ümraniye 34768 İstanbul
Telefon: 0 216 285 9571
www.vbky.com.tr - info@vbky.com.tr
Sertifika No: 40141

© Vakıf Pazarlama San. ve Tic. A.Ş., 2026

ISBN 978-625-8825-04-6
Takım ISBN 978-625-6385-12-2

Kitabın tüm yayın hakları VakıfBank Kültür Yayınları’na aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak sınırlı alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Baskı
Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere, Avcılar / İstanbul
Tel: 0212 412 1700
www.mega.com.tr - info@mega.com.tr
Sertifika No: 44452

1. Baskı: Temmuz 2026

BİR KISSA BİN HİSSE

DOĞU'NUN
EN GÜZEL HİKÂYELERİ

2. CİLT

AVFÎ

TÜRKÇESİ
ELİF ÇEVİKER

AVFÎ

XII. yüzyılın ikinci yarısı ilâ XIII. yüzyılın ilk çeyreği arasında yaşadığı bilinen âlim, vaiz ve şair Avfî, Buhara'da doğmuştur. İlim tahsilini Buhara'da hüküm süren bir ulemâ ailesi olan Burhanoğullarından Ömer b. Mesud b. Ahmed gibi büyük din âlimlerinin yanında alan Avfî, daha sonra doğduğu yerden ayrılarak Semerkant'a gider. Burada Sultan Tamgaç Han'ın sarayına girer. Yeteneği ve zekâsı sayesinde çok geçmeden şehzade Kılıcarşlan Hakan Nusretüddin'e tanıtılır ve divan-ı inşa makamının sorumluluğunu üstlenir. Daha sonra bu görevinden ayrılan Avfî, Horasan ve Hindistan'ın birçok şehrini gezer. Yolculuklarında önemli âlim ve şeyhlerle tanışır. Moğol saldırısının baş göstermesi üzerine Sistan'a giden Avfî, Nâsırüddin Kabâce'nin sarayına girer. Avfî, yolculukları sırasında edindiği tecrübe ve notları ile *Lübâbü'l-elbâb* adlı eserini hazırlar ve eseri Kabâce'nin vezirine ithaf eder. Delhi sultanı İltutmış'ın Kabâce'yi yenmesi üzerine Delhi'ye getirilen Avfî, *Cevâmi'u'l-hikâyât*'ı burada tamamlamış ve eserini Delhi sultanının vezirine ithaf etmiştir (1228). Avfî'nin ölüm tarihi kesin olarak bilinmemekle birlikte 1232 yılına kadar yaşadığı tahmin edilmektedir.

ELİF ÇEVİKER

İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Arap Dili ve Edebiyatı (2009) ve Fars Dili ve Edebiyatı (2010) bölümlerinden mezun oldu. Ebû Abdullah Muhammed es-Semerkandî'nin *Muhtasaru'l-Velâye* adlı tasavvufi eserinin tahkikli neşrini hazırlayarak yüksek lisans (2012) derecesi aldı. Fatih dönemi şairi Kabûlî'nin *İkinci Farsça Divanı* hakkındaki doktora tezini de 2018 yılında tamamladı. 2011-2020 yılları arasında İstanbul Medeniyet Üniversitesi ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fars Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı'nda araştırma görevlisi olarak çalıştı. 2020 yılından itibaren İstanbul Medeniyet Üniversitesi'nde doktor öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır. İngilizce, Arapça ve Farsça bilen Çeviker, aynı üniversitede Farsça dersleri vermekte ve Anadolu coğrafyasında Farsça yazılmış edebî ve tasavvufi metinler ve edebiyat muhitinin teşekkülü üzerine çalışmalarını sürdürmektedir.

İÇİNDEKİLER

Çevirmenin Önsözü	7
-------------------	---

Bir Kıssa Bin Hisse - <i>Cevâmi‘u’l-hikâyat</i> : Üçüncü Kısım	15
--	----

BİRİNCİ BÖLÜM

İnsan Tabiatlarının Farklılığı	17
--------------------------------	----

İKİNCİ BÖLÜM

Kin ve Haseti Kınamak	39
-----------------------	----

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hırsın Kınanması ve Hırslıların Hâllerinin Beyanı	61
---	----

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Açgözlülüğü Kınamak	81
---------------------	----

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hırsızlar ve Hikâyeleri	105
-------------------------	-----

ALTINCI BÖLÜM

Dilencilerin Latif Sözleri ve Hikâyeleri	129
--	-----

YEDİNCİ BÖLÜM

Yalan Söylemeyi Kınamak ve Doğruluğun Faydaları	147
---	-----

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Peygamberlik İddiasında Bulunanlar	181
------------------------------------	-----

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cimriliği Kınamak ve Cimrilerin Hikâyeleri	209
--	-----

ONUNCU BÖLÜM

Sözünde Durmamayı Kınamak	237
---------------------------	-----

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Cehaleti Kınamak	261
------------------	-----

ÇEVİRMENİN ÖNSÖZÜ

Klasik ve modern edebiyatta sözlü ve yazılı formlarıyla önemli bir yere sahip olan hikâyeler, özellikle klasik dünyada insana ulaşmada ve ahlaki mesajların iletilmesinde kullanılan en tesirli ve belki de en keyifli yollardan biridir. Ahlaki mesajlarla dolu hikâye geleneği önceleri sözlü kültürün önemli bir ögesi iken İslamiyet sonrasında Emevîler döneminden itibaren yazılı biçimleriyle de geniş kitlelerce rağbet görmüş, muhtelif toplumlarla temaslar sonunda farklı kültür havzalarından da beslenerek içeriğini çeşitlendirmiş ve tekâmül etmiştir. Olgunlaşan bu yazılı kültürün bir parçası olarak XIII. yüzyılda kaleme alınan Avfî'nin meşhur eseri *Cevâmi'u'l-hikâyât ve levâmi'u'r-rivâyât*; edebiyat, sanat, felsefe, din, siyaset ve tarih ile harmanlanmış pek çok konuyu ihtiva eden kapsamlı bir hikâye mecmuasıdır. Eser, konu bakımından kapsayıcılığı yanında yaşanan döneme ait kesitler ve bilgiler sunması açısından da sosyal öneme sahiptir.

Avfî, Ebû Ali et-Tenûhî'nin (ö. 384/994) *el-Ferec ba'de's-şidde* isimli eserinden ilham alarak ondan daha kapsamlı bir içerikle kaleme aldığı *Cevâmi'u'l-hikâyât ve levâmi'u'r-rivâyât*'ta yüze yakın kaynaktan yararlanmışır. Bununla birlikte müellifin bizzat Farsçaya da çevirdiği söz konusu eser, çalışmasının ana kaynağını oluşturmaktadır. Ayrıca bahsedeceği konuyu açıklamak için çeşitli kaynak eser ve beyitlerden eserinde faydalanmış, ayet ve hadislerle yeri geldikçe telmih yaparak anlatmak istediği meselelere İslami kaynaklardan deliller getirmiştir. Yazar bazen gördüğü ve duydu-

ğu anekdotlara da yer vererek eserine birincil kaynak olma özelliği kazandırmıştır. Bunun yanı sıra, hikâye formunda nakledilen kimi tarihî hadiseler önemli bilgiler barındırır da neticede birer edebî ürün olarak kaleme alındıklarından, bu tür metinlerin tarihî kaynak olarak kullanımında ihtiyatlı davranılması gerektiği açıktır. Bu ihtiyatı zorunlu kılan başka bir neden de eserin telif edildiği günden bu yana geçirdiği muhtemel değişimlerdir.

Cevâmi‘u’l-hikâyât ve levâmi‘u’r-rivâyât, dört kısımdan müteşekkil olup her biri özel bir konu başlığı ile yirmi beş bölüme ayrılmıştır. Eserde Arap, İran, Hint ve Türk tarihinden gerçek veya efsanevi olaylar ile bu toplumların yaşamından kesitler sunulur. Hikâyelerde, kahramanlar efsanevi veya büyük tarihî şahsiyetler olduğu gibi toplumun her tabakasından sıradan kişiler de yer almıştır. Hikâyelerin her biri, dinî nasihatler, edebî ve hikemi ifadeler, özlü sözler veya meseller ile süslenmiştir.

Çevirisini sunduğumuz hikâyeler, kötü huylardan bahsetmekte olup eserin üçüncü kısmının ilk on bir bölümünü ihtiva eder. Eserde mukaddimeden sonra her bir bölüm için bir giriş ve sonuç bölümü bulunur. Giriş kısımlarında genellikle bir ayet, hadis veya âlimlerin sözleri ile söze başlanır ve bölümün konu edindiği kötü huyun tanımı yapılır. Kötü bir huya ayrılan her bir bölüm içinde en az yedi ve en fazla yirmi olmak üzere toplam 126 hikâye vardır. Anlatılan hikâyelerin bir kısmının kaynağı belirtilmiş, bir kısmı ise kaynak belirtilmeden nakledilmiştir. Avfi kullandığı kaynaklardaki bilgileri de kendi yorum ve üslubuyla aktarmıştır. Hikâyeler, bazen belirli bir kaynaktan aktarıldığı gibi, bazen de birinden rivayet edilerek ya da işitilerek nakledilir. Aktaran kişi kimi zaman belirtilmiş, kimi zaman ise hikâyeye “rivayet edilir ki”, “anlatılır ki”, “nakledilir ki” gibi geleneksel hikâye ifadeleriyle başlanmıştır. Her hikâyenin sonunda Avfi, anlatılmak isteneni açıklayıcı ve

özetleyici bir sonuç cümlesi ile belirtir ve bu hikâyeden okuyucuya düşen payı, yani kıssadan hisseyi aktarır. Bunu da Avfî okuyucuya bırakmadan ya hikâye kahramanının ağzından ya kendi dilinden ya da ayet, hadis veya beyitle ifade eder. Hikâyelerin bazıları iki cümleden ibaret olsa bile ondan çıkarılacak dersler yazılacak olsa sayfaları doldurur. Çoğu, müellif tarafından yazılmış ve diğer bir kısmı Hâkânî, Firdevsî, İbnü'l-Mu'tez, Senâî, Enverî, Zâhirî ve Muizzî vb. Arap ve İranlı şairlere ait 17'si Arapça olmak üzere eserde toplam 143 beyit şiire de yer verilmiştir. Her bölüm Avfî'nin eserini sunmuş olduğu Delhi sultanlarından İltutmış'ın veziri Nizâmülmülk Muhammed b. Ebû Sa'd el-Cüneydî'ye yazılan övgü bölümü ile son bulur.

Eserin zikrettiğimiz kısmında, insan tabiatındaki farklılıklardan yola çıkarak; haset, hırs, açgözlülük, yalan, cimrilik, cehalet ve vefasızlık gibi her zaman ve her mekânda yerilen huylar tarif edilmekte; bunlardan sakınmaya yönelik yol gösterici ahlaki hikâyeler anlatılmaktadır.

Kötü huyları konu edinen bu kitabın birinci bölümünde Avfî; *Tabâi'u'l-insân* ve *Kitâbü'l-Firâse* gibi eserlerden getirdiği deliller eşliğinde, insanların tabiatlarının birbirinden farklı olduğuna çarpıcı hikâyelerle dikkat çeker. İslam ahlakının temel kaynağını oluşturan *Kur'ân-ı Kerîm*'de bildirildiği üzere insana hem iyilik hem de kötülük kabiliyeti verilmiştir [Şems 91/8]. Kişi, en yüksek mertebeye erişebileceği gibi kötü huyları neticesinde en aşağı konuma da düşebilmektedir. Avfî bu kitapta bizlere hikâyeler yoluyla kötü huyların neler olduğunu ve bunlardan sakınabilmek, reziletleri fazilete dönüştürebilmek için yol göstermektedir.

Bu kötü huylardan biri hırstır. Sonu gelmeyen ve bitmek bilmeyen, elde etmeye yönelik hırsın insandan götürdükleri, sayılamayacak kadar çoktur. Eserde hikâye kahramanları, ne kadar hırslı olurlarsa olsunlar nasibinden öte hiçbir şey elde edemeye-

cekleri gerçeğiyle yüzleşirler. Hırs ve cimrilikten doğan ancak bu ikisinden daha kötü olan huy ise hasettir. Zira bu hastalığın verdiği en büyük zarar kişinin kendisinedir. Bir diğer kötü huy olan açgözlülükse sefillik ve düşkünlük olarak tanımlanır. Yani kimseye minnet etmeden çalışıp kazanmanın nimetinden mahrum kalmaktır. Avfi için cömertçe vermek ne kadar övgüye değerse de almamak ve talepkâr olmamak ondan daha üstün bir davranıştır. Burada kimseye muhtaç olmamak için insanın hükümdar ve hatta peygamber olsa dahi bir zanaat edinmesinin önemi üzerinde durulur. Tamah, kişiyi insanlardan uzaklaştırıp hayvanların avcının tuzağına düşmesi gibi tehlikeli tuzaklara düşürür. Bu ateş ancak kanaat suyu ile söndürülebilir. Hırs ve açgözlülük gibi kötü huylar insanları hırsızlık gibi daha başka kötü davranışlara sevk eder. Hırsızların kimi korkusuzdur kural tanımaz, kimi hile yoluna başvurur arkadan iş çevirir; kimi de dilenci kılığında bu işi yapar. Çoğu zaman mizahi bir dille anlatılan hikâyelerde Avfi'nin hırsızları, hilekârlık dâhil kötü davranışlar sergileseler de onlar tümüyle kötü insanlar değildir; aynı zamanda onlarda yiğitlik, ekmek hakkına riayet etmek, insaf ve vicdan gibi iyi özellikler de vardır.

Zühd sahiplerinin bile cennete girmesine mani olacak kötü huy ise cimriliktir. Avfi cimrilüğün dünyada musibet ve sıkıntılara, ahirette ise azaba sebep olacağını vurgular. Eserdeki sıra dışı cimrilik örnekleri insanı hayrete düşürür. Hikâyelerini mizahi bir dille renklendiren Avfi'nin aktardıkları, kendi ifade- siyle, “mizah kisvesi altında söylenmiş olsa da kâmil bir insanın nasihati gibi tesiri kalbe işleyen” türdendir. Dilenmek ve bir lokma ekmek için el açıp yüzünü dökmek de ayıplanan, hoş karşılanmayan davranışlar arasındadır. Fakat bu işi yapan kişiler dil hünerleri ve hatipleri kışkırtacak derecede hoş nükteleri ile insanları kendilerine hayran bırakırlar. Öyle ki Avfi, dilencilerin bu hünerlerini şairlerinkiyle mukayese eder.

İnsanı toplum içinde değersiz ve itibarsız kılan bir başka davranış da yalan söylemektir. Avfî bu huyun özellikle bir liderde, hükümdarda olmaması gerektiğinin altını çizer. Bir kimse işinde ne derece ehil olursa olsun, yalana başvurması diğer tüm maharetlerini gölgeler. Hikâyelerde bir sıkıntıdan yalan vasıtasıyla zahiren kurtuluş sağlansa bile dürüstlük sayesinde kurtuluşun çok daha iyi ve kalıcı olduğu anlatılır. Güvenilirlikle bağlantılı bir başka kötü huy ise sözünde durmamaktır. Bir hikâyede Avfî, söz verme kavramını tasnif ederek açıkça zikredilen (kavlî) sözler ile kişinin makamı ve üstlendiği sorumluluklar gereği zımnen verdiği kabul edilen sözlere dikkat çeker. Örneğin bir hükümdarın, işgal ettiği pozisyon gereğince yasaları çiğnemeyeceğine ve adaleti gözeteyeceğine dair aslında örtük olarak söz vermiş olduğu ifade edilir. Son olarak ahla-ken kötülenmiş bir vasıf olarak cehalet ise iyileşmesi müşkül bir hastalığa benzetilir. Cahil kimse ölmeden ölmüş bir kimse gibidir, insanı diri tutan şeyse ilimdir. Avfî'nin bir hikâyesinde Aristoteles'in kendisini kınayan öğrencilerine verdiği cevabı bu noktada dikkate değerdir: “Hiç şüphesiz bilgisizlikten kaynaklanan eksikliğe razı olan kişi, ilim şerefinden bihaberdir. Öğrenme zahmetine ancak onun şerefini ve faydasını bilen katlanır.”

Avfî toplumda kınanan ve ayıplanan kötü huyları tarif ederken insanları, bu kusurları öğrenip bunlardan sakınmaları hususunda uyarır fakat bu kınanan huy sahiplerine karşı hikâyelerinde bir düşmanlık ve nefret hissettirmez. Aksine, kişi ile kötü huylar arasındaki ayrıma dikkat çekerek onlara bağışlayıcı ve iyimser duygularla seslenir. Çünkü onlar iyi huylardan da nasibini almıştır ve zatı itibarıyla her insanın hürmete layık olduğu ima edilir. Avfî kötü huyları aktarırken diğer yandan da iyi ve güzel huyların değeri ve faydalarını gösterir. Tabiatı kötü huylara meyilli olanlara bu huylardan arınma yöntemlerini sunarak, onları çaresizlik içinde bırakmaz.

Avfî'nin dil ve üslubu tekdüzelikten uzaktır. Bazen sade, anlaşılır ve akıcı bir üslupla yazarken bazen de süslü, ağır ve tumturaklı yazarak adeta zekâ ve maharetini sergilemek ister. Bölümlerin giriş ve sonuç kısımları, hikâyelerdeki anlatıma kıyasla daha sanatlı ve ağır bir üslup sergilemekte; aralara serpiştirilen Arapça ve Farsça beyitlerle de yer yer sadelikten uzaklaşmaktadır.

Çevirisini yapmış olduğumuz kitapta, Emir Bânû Kerîmî'nin hazırlamış olduğu tenkitli metninden faydalanılmıştır.* Hikâyeleri çevirirken olabildiğince metne sadık kalınmış ve anlaşılır bir Türkçe kullanmaya özen gösterilmiştir. Metnin dili ve üslubunun anlaşılabilirliği noktasında, nüshalardaki farklılıklar ve eksikliklerden kaynaklı olduğunu düşündüğümüz bazı zorluklar da bulunmaktadır. Hikâye ve beyitlerde anlamın çıkarılamadığı ve eksik olduğunu düşündüğümüz yerlerde farklı nüshalara müracaat ederek anlamı tamamlama ve anlaşılır hâle getirme yoluna gittik. Ayet numaraları ve şiirlerin tespit edilen şairleri metin içinde köşeli parantezde verilmiştir. Hikâyelerde geçen şahıs ve yer isimlerinin tümü için değil, sadece anlatımın kavranmasında kritik rol oynayan ve okura fayda sağlayacağını düşündüğümüz kısımlarda açıklayıcı notlara yer verilmiştir.

Eserin yayımlanması ve ilim dünyasına kazandırılmasına vesile olan Doç. Dr. Turgay Şafak'a ve bu hususta emeği geçen VakıfBank Kültür Yayınları mensuplarına teşekkür ederim. Ayrıca eserin çeviri süresi boyunca değerli fikir ve önerileriyle çeviriye

* Eserin tenkitli neşrinde altı nüshadan faydalanılmıştır. En kapsamlı ve muteber nüsha olarak Kitâbhâne-i Millî-yi Pâris'teki 906 numaralı nüsha esas alınmış ve bu nüsha; Kitâbhâne-i Millî-yi Pâris (95), Kitâbhâne-i Meclis-i Şûrâ-yı Millî, Bünyâd-ı Ferheng-i İran, Fatih Kütüphanesi ve Kitâbhâne-i Merkezî Dânişgâh-ı Tahran'da bulunan diğer beş nüsha ile karşılaştırılmıştır. -çn.

katkı sağlayan ve her aşamada yardımlarını esirgemeyen kıymetli eşim Dr. Abdüllatif Çeviker'e minnettarım.

Elif Çeviker
İstanbul 2026

BİR KISSA BİN HİSSE

CEVÂMÎ‘U‘L-HİKÂYÂT

ÜÇÜNCÜ KISIM*

Esirgeyen ve Başılayan Allah'ın Adıyla ve O'nun Yardımıyla

Yüceliğini tam olarak kavrayamayacağımız, varlığına ancak teslimiyetle yaklaşabileceğimiz Rabbime sonsuz şükürler olsun. Hz. Peygamber'e selam olsun, düşünce tavusu O'nu tavsif etmede kanat bile açamaz. Cennet rüzgârı O'nun ailesi ve dostları üzerinde essin. Cihanın önderi, kutlu ve muzaffer, devlete nizam veren, vezirler sultanı, bütün âlemin, Şark ve Garp büyüklerinin lideri, ikinci Âsaf, avamın ve havassın sığınağı, övgüye layık ve güzel huyların kaynağı Muhammed b. Sa'd el-Cüneydî'nin ikbal ve yardımıyla her bir kısmı yirmi beş bölümden müteşekkil *Cevâmi‘u‘l-hikâyât* ve *levâmi‘u‘r-rivâyât* adlı kitabın iki kısmı yazıldı. Üçüncü kısım, insanoğlunun tabiatında bulunan kötü huyların beyanıdır. Birinci bölümde insan tabiatlarının farklılığı kaleme alınacak. Daha sonra kötü huyların tanımı yapıp bu huylara sahip kimselerden bahsedilecek ve sonunda

* Avfî, eserini dört kısım olarak tanzim etmiştir. Eseri neşre hazırlayan Prof. Dr. Emir Bânû Kerîmî, her kısmı iki ayrı ciltte neşretmiştir. Eserin ikinci kısmının birinci cildi 2023 yılında *Bir Kissa Bin Hisse - Doğu'nun En Güzel Hikayeleri 1. Cilt* adıyla VakıfBank Kültür Yayınları'ndan yayımlanmıştır. Elinizdeki bu tercüme, orijinal eserin üçüncü kısmının birinci cildini ihtiva etmektedir. Yayınevi tarafından 2. cilt olarak neşredilmektedir. –çn.

bu kimselerin kötü akıbetleri ifade edilecektir. Umulur ki hoşgörü ile karşılanır. Zira bu kitap, kitabın telifine sebep olan itibarlı mevkideki zatın ikbali ile daha da önemli hâle gelmiştir.

BEYÎT

*Benim sözüm gibi görünse de bu sözler senindir,
Beni dillerde dolaştıran senin güzel talihindir.
Bahtı iyi olan Feridun'un talihi ile,
Saltanat sancağında iyi bir nam bırakır.*

Bu kısım yirmi beş [on bir]* bölümden oluşmaktadır:

Birinci Bölüm: İnsan Tabiatlarının Farklılığı

İkinci Bölüm: Kin ve Hasedin Kınanması

Üçüncü Bölüm: Hırsın Kınanması

Dördüncü Bölüm: Açgözlülüğün Kınanması

Beşinci Bölüm: Hırsızlar ve Hikâyeleri

Altıncı Bölüm: Dilencilerin Latif Hikâyeleri

Yedinci Bölüm: Yalan Söylemenin Kınanması ve Doğruluğun Faydaları

Sekizinci Bölüm: Peygamberlik İddiasında Bulunanlar Hakkında

Dokuzuncu Bölüm: En Utanılası Huy Olan Cimriliğin Kınanması

Onuncu Bölüm: Sözünde Durmamanın Kınanması

On Birinci Bölüm: Cehaletin Kınanması

* Eserin üçüncü kısmı yirmi beş bölümden oluşmakla birlikte çevirisini yaptığımız kitapta on bir bölüm yer aldığı için on bir bölümün başlıkları verilmiştir. —çn.